

Grotesc ~ O gotic Epic

de GE Graven

Capitolul XIX

În inima uneia dintre cele mai sudice provincii ale Franței și pe o creastă îngustă, Ierburile înalte se desfăceau pentru a oferi un iepure care sărea într-o poiană luminată de lună. Animalul precaut inspecta o movilă deschisă cu urechile ciulite și un nas zvâcnind; și pe măsură ce se târa înainte, încremeni brusc ca piatra, cu capul înclinat într-o parte și un singur ochi negru, sticlos, ațintit spre cer. Animalul împietrit se holba la ceea ce ar fi putut semăna cu un un singur punct zburător – o siluetă înălțată, plutind în derivă pe fundalul stelelor. Iepurele stătea nemișcat sub pasărea sa de pradă.

Totuși, obiectul care zbura la înălțime nu semăna prea mult cu vreo pasăre, cu excepția aripilor sale întinse; și un ochi antrenat ar fi putut deduce corect că forma sa este cea a unui om zburător. Brusc, iepurele speriat s-a întors și a țâșnit în umbrele lungi din care a ieșit. Și în siguranța aparentă a desigurilor și a umbrelor adânci, o mână verzuie fantomatică a despărțit tufișurile și l-a prins în laț pe iepurele care se zbătea. Oasele au pocnit și o nouă liniște s-a așternut peste movila acoperită de iarbă.

Planând sus deasupra crestei și înălțându-se pe un cer înstelat, Lazarus își înainta înainte. Vântul gemea odată cu legătura ritmică a aripilor sale. Zburând spre

cea mai sudică coastă a Franței, iar din punctul de observație înalt al lui Lazăr , a văzut pământurile luminate de lună revărsându-se dintr-un orizont curbat ca un sul sublim care desfășura încet fiecare fațetă a Creației. În stânga sa, un rând de dealuri joase străluceau în nuanțe aurii, definind clar marginea estică a pământului. În dreapta sa și sub o semilună sulfuroasă, terenul ondulat se amesteca într-un orizont vestic indistinctiv care părea să se lichefiece ca argintul viu și să se contopească cu un cer încețoșat.

Lazăr părăsise de mult cursul șerpuitor al Ronului și acum zbura direct spre sud peste un peisaj împrăștiat de dealuri goale și păduri destrămate. Sub el, pâraie șerpuitoare brăzdau întregul teren și, în masă, ar fi putut semăna cu niște cicatrici negre și rătăcitoare de pumnal care mângăleau fața pământului. Grupuri de structuri minuscule apăreau în raza vizuală - clădiri cu acoperișuri de paie cocoțate de-a lungul malurilor râurilor, sugerând în ansamblu prezența unor sate de pescari pitorești. Între ele, drumurile rurale erau ca niște vene de pământ care se împrăștiu și dispăreau prin păduri umbroase și văi la poalele dealurilor.

Spre deosebire de cărările șerpuitoare ale drumurilor și pâraielor de sub el, toate părând compromise de terenul denivelat, Lazarus și-a croit un curs deliberat, sfidând vânturile laterale persistente și curenții de aer descendenți. Și-a croit o cale, dreaptă și îngustă, strict spre sud. Cu toate acestea, abia dacă a băgat în seamă marea de pământ care se rostogolea de sub el. În geamățul imuabil al vântului și sub bătăile constante ale aripilor sale, Lazarus ar fi putut zbura orbește, deoarece cea mai mare parte a atenției sale era îndreptată spre interior - atenția sa fiind încordată spre o minte tulburată.

Poate că numai îngerii ar fi putut găsi un asemenea miracol sau o astfel de metodă pentru a explica cum o inimă atât de grea ca a lui ar fi putut rămâne sus, chiar și să ocolească stelele și să nu se prăbușească pe pământ din cauza gravitației proprii stări distruse. Minte lui Lazăr era copleșită de amintiri îndepărtate ale unor zile trecute. Și odată cu fiecare amintire perfectă a lor, amintirile păreau să se adune ca o grămadă de pietre care se umflă într-un munte și îngropa fiecare urmă a ceea ce își amintea el însuși că era. Fără limitele reconfortante... al catacombelor; fără treburile sale din tunel; fără Ivan și Odino care să-l consoleze; chiar și fără Clodius și Greville care să- l certe - fără masca lui îngrijorătoare, Lazăr plângea. Nu mai putea nega acea parte neliniștitoare din el, care odată nu fusese decât o șoaptă scâncetătoare ascunsă în cele mai adânci cotloane ale inimii sale, pe măsură ce în sfârșit ajunsese să-i miște puternic în piept. Nu mai era o durere sâcâitoare, ci poate o trezire și o conștiință țipătoare care îi atrăgea atenția. Într-adevăr, șoapta supărătoare s-a umflat în urlete de chin, dezvăluindu-se complet ca o confirmare a faptului că cea mai prețuită parte a lui Lazăr pierise cu adevărat în acea ajun cumplită, când fusese forțat să părăsească Abația. Și deși vocea din inima lui era a lui, numai a lui; cu siguranță era

crescută de pescarul blasfem și ucigaș; de lacomii și certăreții lorzi, D'Alcicourt și Hugon; de recelul și dezgustătorul căpitan Bourne; și mai ales de mama sa complet necredincioasă, care era totul ca ei și chiar mai mult. Iar pentru Lazarus, amintirile amare despre ei păreau să-i devoreze fiecare amintire perfectă și emoționantă - fiecare vis vesel și naiv despre o lume anterioară și perfectă pe care o experimentase înainte de a fi expulzat din pântecul reconfortant al fostelor sale catacombe .

Totuși, chiar dacă tristețea poate uneori să-i cedeze Duhul, invariabil, rațiunea își recapătă adesea ceea ce pierduse în interior. Lazăr și-a închis inima tulburată și și-a deschis mintea către considerații și calcule mai semnificative: zbură - peste sudul Franței - în drum spre Italia. Și ceea ce odinioară, în mod naiv, considerase a fi un scop extrem de imposibil de atins: să zboare undeva și să aducă un călugăr; era într-adevăr o ispravă destul de rezonabilă, deoarece acum făcea exact asta. S-a gândit la ce s-ar putea întâmpla imediat după ce se va întoarce la Abație cu Călugărul Salvatino. Din păcate, din moment ce Căpitanul își expusese adevărata ființă, doar ca un grotesc ascuns în robe de scutier , era conștient că viața lui va urma un curs diferit de cel pe care și-l imaginase anterior. Din acea singură întorsătură a evenimentelor, a dedus pe bună dreptate că călugării Abației nu-l puteau accepta în turma lor sfântă ca călugăr. Era convins că nu-i vor mai permite să trăiască și să slujească în turma lor ca om al stofei. Era sigur că nu-i vor mai putea să-l venereze ca pe Lazăr, scutierul de încredere al Abației din catacombe, dar să-l denigreze ca pe o fiară înaripată urâtă și nelegiuită. Știa fără echivoc că nu-și va găsi locul în rugăciune, în Sanctuar, ci deasupra lui, în piatră. Totuși, și-a recalculat opțiunile doar pentru a ajunge la același rezultat de neclintit: să rămână neclintit în promisiunea sa de a-l aduce pe călugăr. „Și dacă, după cum pare, s-ar putea trage din asta ceva bun”, a dedus el , „poate călugării abației ar putea privi dincolo de diferențele sale și l-ar considera mai degrabă Om decât Fiară.”

Cu toate acestea, pentru Lazarus, părea puțin probabil ca vreun fel de considerație să schimbe momentul în bine. Timpul a răsturnat pământul și, cu greutatea unei Pietre de Poartă deschise sprijinindu-se perfect pe umerii săi, Lazarus a continuat să navigheze peste sudul Franței. Sudoarea aripilor sale strălucea în lumina lunii și; pe măsură ce Pe măsură ce noaptea trecea, el și-a menținut cursul și viteza chiar și în timp ce se apropia de pământ. Ca un liliac masiv, a zburat peste vârfurile copacilor, agitând frunzele din coroană cu aripile sale fluturând. A zburat mai departe, mișcându-și aripile în funcție de respirație - apăsând și ridicând, înăuntru și în afară. Timpul s-a întors din nou, când un stol de pescăruși s-a adunat lângă el. Mai mulți pescăruși care se odihneau au erupt spre cer pentru a-l urmări. Păsările s-au adunat într-un roi tot mai mare și, în cele din urmă, sute dintre ele au format un stol imens care aproape l-a înghițit pe Lazăr. El

s-a cățarat mai sus pentru a scăpa de ei, dar l-au urmat. A plonjat; a virat la stânga; s-a rostogolit la dreapta. Totuși, au reacționat exact cu aceleași manevre aeriene. S-a ridicat la nivel și a căutat orizontul, dar a găsit doar un zid alb de pene de coadă care se învârteau. Și sub el, fața pământului se îneca într-o mare zburătoare de aripi albe.

Lazăr i-a lovit cu pumnul, strigând: „Plecați acum!”. Aceștia au țipat la el, ca și cum ordinul său obraznic ar fi cerut proteste în masă.

„Dați-vă la o parte!”, a strigat el. Au croncănit și s-au apropiat și mai mult, sufocându-l ca o sută de pui agățați de o mamă pescărușă.

„Nu văd!”

Stolul a răspuns doar cu o pălăvrăgeală.

„Nu sunt o pasăre!”

Pescărușii s-au plâns la un loc.

„Nu sunt !”

Au răsunat cu un baraj de replici ascuțite.

Lazăr a pufnit și s-a predat lor, considerând că, deși zbura

Orbește printre ei, totuși făcea progrese. Mai mult, i se părea că stolul dădea dovadă de un simț ascuțit al spațiului, deoarece niciunul dintre ei nu părea să împiedice bătăile de aripi ale celuilalt, sau ale lui, de altfel. Totuși, era și mai mult la ei, deoarece Lazarus se simțea atras de ochii lor întunecați și holbați. La suprafață, păreau să împărtășească aceeași intensitate sălbatică. S-a uitat adânc în ei - chiar mai adânc decât se uitase odinioară în ochii câinilor lui Mountain Mouth Mouth, și a descoperit - absolut nimic. Și

Poate că golul din ele l-a făcut pe Lazăr să chicotească. Pescărușii neatenți au cântat odată cu chicotul lui.

Lazăr a chicotit, iar ei au chicotit odată cu el. Și cu cât râdea mai tare, cu atât râdea mai zgomotos. au răspuns ei până când, în cele din urmă, Lazăr s-a simțit cuprins de crampe și lacrimi. Cu adevărat, cunoștea sămânța ilarității sale și se amuza pe față cu ea. Privirile evidente ale pescărușilor erau la fel de largi și goale ca cele ale liliecilor din Mountain Mouth - aveau aceeași privire holbată ca cea a șobolanului, pe care Călugărul Clodious îl urmărea prin catacombele Abației - și poate că oglindeau aceeași privire holbată ca cea a călugărului însuși, când Lazăr a golit găleata cu rufe peste sandalele sale. Împreună, atât amintite, cât și reale, privirile lor părea să-i transmită lui Lazăr stările simultane, dar discordante, de determinism și uitare. Dacă nu ar fi găsit inițial sămânța umorului în privirile lor largi și reci, s-ar fi putut simți copleșit să zboare printre un asemenea stol de ochi goi și arzători. Cu toate acestea, pe măsură ce înainta, a deschis un dialog intim cu haita sa , povestindu-i secrete pe care pescărușii nu le-ar putea repeta sau înțelege. El

împărtașite păsărilor, adevăruri pe care le mărturisise doar liliecilor de la Gura Munților. Într-adevăr, erau destul de curioși și receptivi la Lazăr – toți fiind intens interesați de el cu discursul său continuu. Și ocazional, izbucneau într-un scâncet comun, croncănit, sau coo, pentru a exprima o opinie comună sau o contradicție.

În cele din urmă însă, pescărușii păreau să se sature de compania lui și se îndepărtau. Stolul se rărea, iar lumina cerului nopții lumina aripile involburate. Și mai mulți dintre ei cădeau, împrăștiindu-se în turme pentru a expune pământul care se rostogolea sub picioarele lui Lazăr. Stolul rămas a explodat brusc, lăsându-l pe Lazăr să zboare singur. Și odată cu dispărurea zidului de pescăruși din fața lui, ochii lui au găsit un orizont sudic neașteptat și complet diferit de cel pe care și-l amintea ultima dată; când a văzut noua sa formă ca fiind nimic altceva decât o panoramă de groază. S-a lăsat pe spate, și-a bătut aripile și s-a oprit brusc, plutind pe loc. A pășit în aer, simțindu-se nefiresc de greu. Era ca și cum sângele vieții sale i s-ar fi scurs din vene - ca și cum oasele sale ar fi căpătat o greutate de piatră. Și în acel moment tulburător, în timp ce Lazăr credea că experimentează întreaga atracție a pământului, a absorbit enormitatea spectacolului aparent inexplicabil din fața lui; o întreaga față a pământului părea să se predea unei vaste foi de sticlă neagră care aproape a spălat lumea în uitare. A fost un spectacol uluitor al unui gol aparent și nesfârșit, pe care numai Noe l-ar fi putut cunoaște.

Din amintirile sale suprapuse despre hărțile Abației și distanța măsurată pe care a zburat-o, Lazarus știa că ajunsese între timp în Golful Leon; totuși, nu și-a imaginat niciodată corpul său atât de masiv și întins precum leul-de-un-ocean așa cum părea acum. Noi îngrijorări au apărut. Și-a încovoiat umerii și s-a aruncat într-o spirală, urmându-și prietenii cu pene înapoi la un rând de stânci de coastă care despărțeau pământul de mare. S-a aprins printre păsările la pământ, cocoțându-se pe o lespede lată și ponosită. Pescărușii se plângeau și își băteau aripile. Îi ciuguleau cizmele, crezând poate că venise să fure carcasa eșuată pe plajă a unui pește cu ochi goi, pe care îl păzeau.

Lazarus stătea ghemuit și își pune brațele obosite peste genunchi. Picături de sudoare îl șiroiau, mișcându-se înapoi odată cu vântul dinspre interior. Cu aripile desfăcute lejer în spatele lui, respira greu, asemănându-se cu o pasăre supraîncălzită. Acolo, pe un platou ghemuit de piatră, se adună. Privea marea puternică cum se izbeau de stânci, în timp ce îl împrășeau cu o ceață săracă. Studia marginea apei, unde o pătură de spumă oceanică se ridica și cobora peste fiecare val nou. În apropiere, o parte dintr-o carapace de crab se afla deasupra unei bucăți de lemn plutitor prins în apă, care se legăna repede printre un spațiu îngust de bolovani. Lipit de bolovani, fire dense de alge se rostogoleau ca una singură în curenții apei. Lângă Lazarus, pescărușii își îndreptaseră în sfârșit atenția asupra lor, luptându-se peste carcasa peștelui.

Și în timp ce briza răcoroasă a golfului îi usca aripile umede, Lazăr închise ochii și

arse în amintiri veșnice, sunetele și mirosurile nou experimentate ale unui ocean.

În el, îngrijorarea care odinioară domnea în fire s-a transformat într-o voce sâcâitoare de protest, care se învârtea în armonie cu apele negre de la nivelul cizmelor sale. Și-a verificat din nou memoria hărților Abației și și-a amintit că, în călătoria sa planificată pentru a-l aduce pe călugăr, urma să se îmbarce într-o traversare de seară a Golfului Leon și să ajungă pe Insula Corsica, unde avea să caute din nou adăpost de lumina zilei. Și inițial, isprava părea destul de realizabilă, deoarece știa că putea zbura până la capăt. Cu toate acestea, vederea mării de la o înălțime atât de mare ca cea a unei păsări, unde a fost martor la aspectul ei atât de magnific și incredibil de monstruos încât înghițea fiecare detaliu pământesc pentru ceea ce părea a fi o întindere ușoară spre infinit, făcea ca isprava să pară mai degrabă de neconceput decât realizabilă. Într-adevăr, vocea sâcâitoare se plângea pe bună dreptate, deoarece acum îi dezvăluia lui Lazarus ideea tulburătoare că traversarea sa printr-un ocean nu era doar o ispravă de zbor, pe care se baza atât de mult pentru a supraviețui. La urma urmei, vocea știa că Lazarus putea zbura o seară întreagă; cu toate acestea, nu putea înota, nici măcar pentru o clipă.

Lazarus se legănă înainte, îngenunche și se lăsă pe spate pe călcâie. Privi peste valuri și inspectă un orizont oceanic întunecat care părea să se contopească cu un cer întunecat. Peisajul marin negru și întins avea toate înfățișările unui abis fără fund și nemărginit și se gândi că nici măcar norii ar putea fi incapabili să traverseze un gol atât de vast. Și-a îndreptat atenția către cerul dinspre sud-vest, unde fulgerele de căldură pâlpâiau în depărtare. Apoi oftă și se ridică în picioare în timp ce le lua rămas bun pescărușilor cu un aer sumbru. Își desfășură... aripi, și-a înălțat cerul, a înconjurat o dată și s-a îndreptat spre est, întorcându-și spatele unui peisaj lună.

Pentru tot restul serii și până târziu în dimineață, Lazăr a urmat calea sudică coasta Franței. Cu hărțile abației întipărite ferm în minte, acestea l-au ghidat spre orașul portuar estic Marsilia. A ținut marea la dreapta și uscatul la stânga, chiar dacă un vânt lateral constant dinspre sud părea hotărât să-l împingă afară către un ocean prevestitor. Și pentru Lazăr, oceanul părea din ce în ce mai mult o prăpastie infernală – o mare gaură neagră flămândă – care îl batjocorea, provocându-l să o traverseze. La Pe măsură ce vântul se întindea, vânturile laterale s-au slăbit și s-au stins înainte ca o briză săracă să sufle spre interior pentru a o contracara. Cu toate acestea, vânturile puternice îi pusese deja amprenta asupra aripilor, iar Lazăr și-a îndreptat atenția spre pământ, unde ar putea găsi un adăpost potrivit de primele raze ale zilei.

Încă departe de Marsilia, Lazarus a coborât asupra unui pitoresc sat portuar și a înconjurat

se lăți treptat peste acoperișurile de paie, până când a găsit, la marginea estică mai îndepărtată a orașului, ruinele aparente ale unei foste catedrale, cocoțate pe vârful unui deal lat și stâncos. La o inspecție mai atentă, a văzut tot ce rămăsese din structura ascuțită și fără acoperiș, cu ziduri arse și parțial prăbușite care înconjurau o podea din lespezi de piatră expuse. Totuși, a descoperit că locul de cult aparent mort era mai mult decât atât. Închisă în fortificațiile sale dărăpănate, o structură pitorească, asemănătoare unei biserici nou construite, se afla peste o porțiune din pietrele podelei sale. Biserica mai nouă era complet din lemn, cu excepția unui perete exterior de piatră pe care îl împărtășea cu catedrala veche. Per total, aparentul punct de lemn ar fi putut avea o aparență simbolică cu o sămânță gata de primăvară, prinsă în pânțele unei flori lovite de iarnă. Și, în afară de un câine purtător de oase care șchiopăta printr-un cimitir întins care ocupa partea estică a dealului lat, Lazarus a constatat că terenul imediat al ruinelor era aproape mort.

S-a așezat între zidurile dărâmate ale ruinelor, așezându-și ușor cizmele pe lespezile mărginite de buruieni. Lazarus s-a crispat, încrucișându-și cu grijă aripile uzate înainte de a se strecura în umbrele mai întunecate. Abia s-a apropiat de biserica rudimentară când i-a văzut ferestrele înalte și înguste și și-a dat seama că clădirea era complet nepotrivită pentru adăpostul pe care îl căuta. Lazarus s-a întors și a pășit printr-o deschizătură din zidul vechi. Apoi, în afara ruinelor, a urmat zidul de-a lungul lui, mergând printre pietrele căzute ale zidului și buruieni înalte, până când a ocolit colțul exterior și a găsit, cuibărit printre buruieni și năpădit de viță de vie, un depozit mare și îngust. Partea din spate, mai înaltă, a... Lada de la adăpost stătea lipită de zidul templului antic. Partea frontală inferioară dădea spre dealul care se retrăgea de pietre funerare aglomerate și dărăpănate. Lazăr a îndepărtat buruienile, a ridicat capacul uzat al coșului și s-a uitat înăuntru. În afară de câteva mânere de unelte rupte, mai mulți saci de cânepă putreziți și bucăți împrăștiate de noroi uscat, interiorul părea suficient de spațios pentru scurta ședere pe care o plănuise. S-a strecurat în interiorul coșului, a închis cap și-a rearanjat lucrurile și a închis ochii la zorii unei noi zile. Și Timpul s-a întors în lumea lui de vise.

Într-adevăr, cutia era de o construcție solidă, cu pereți solizi și un capac plat pentru a-l proteja pe Lazăr de lumina orbitoare a zilei. Totuși, întrucât norocul ar putea cere adesea un preț plătit pentru serviciile prestate, însăși cutia care l-a ținut pe Lazăr în viață ar fi putut servi cu ușurință ca sicriu. Dacă cerul din ziua următoare ar fi fost fără nori, cu siguranță ar fi pierit. Soarele dimineții a ars cutia, trezindu-l pe Lazăr să se gândească la situația sa imediată soartă. Se zbătea în coșul de gunoi înăbușitor, chinându-se să respire aerul închis și fierbinte dinăuntru. Și în situația sa dificilă, a avut suficient timp să reflecteze asupra unui lucru extrem de o greșeală gravă: S-a înmormântat într-o cutie de lemn orientată direct spre est. Totuși, soarele s-a înălțat la ceruri ca un zeu furios al focului, căutând sub sine tot ce

ca să se mistuie și să se ofilească.

Spre amiază, Lazăr suferea chinuri care se regăseau cel mai bine între accesele oscilante ale grețurilor profunde și o conștientizare de sine îngrozitoare. În mod repetat, strigătele pescarului, amintite de ele, îi răsunau în urechi: „LAZĂRE, DESCHIDE UȘA! PENTRU DUMNEZEU!” A intrat și a ieșit din conștientă, cu mintea divizată, corpul lovit. Ca un pendul de tortură, oribilul eveniment a persistat – a intrat și a ieșit, a intrat și a ieșit. Ca un ceasornic, cu fiecare spirală mentală în uitare, corpul său îl trezea la dureri și mai mari. Și în acele momente chinuitoare de conștiință, când durerea ar fi putut crește chiar și până la a-și bate joc de fragilitatea propriei mortalități, Lazăr nu putea decât să strângă crucea de rugăciune a tatălui său cu mâini tremurânde și să implore o altă vrajă inconștientă. Totuși, nicio milă nu s-a abătut asupra lui - nimic nu a căzut, în afară de arsura continuă a... un soare neiertător.

Lazăr se simțea aproape de moarte înainte ca soarele să-și înceapă coborârea spre vest. Umbrele lungi ale ruinelor catedralei se strecurau în sfârșit peste coș. Aerul arzător din cutie se potoli pe măsură ce amurgul picta norii cu nuanțe roșiatice; iar Lazăr își reveni din visele sale amețitoare abia atunci când cel mai adânc crepuscul se așternea pe cer. Strălucirea rece a unui milion de stele și o fâșie de lună linișteau pământul. Lazăr zăcea gâfâind pe saci de pânză îmbibați cu apă. Capul i se clătina cu un țuiit, care acum părea împletit cu voci neclare. În cele din urmă, țuiitul din urechi i se potoli chiar dacă vocile persistau și, când Delirul și Realitatea se separaseră în sfârșit în mintea lui, discernu vocile ca aparținând unei conversații deosebit de aprinse. Se rostogoli pe o parte, ridică mâna, își strecură degetele între capacul coșului și cadru; și cu capacul întredeschis, un val de aer rece se revărsă peste el. Rămase nemișcat, cu urechea ciulită, ca să audă mai mult din schimbul de replici în desfășurare. Vocile păreau să-l ajungă de departe, poate venind de la poalele dealului lat și din adâncul cimitirului. Și era ceva ciudat în discursul acesta – oricât de neclar sau de deconectat ar fi fost – care îl îngrijora profund.

A ascultat cu atenție în timp ce o voce bărbătească implora cu voce tare: „Ascultați-mă! Încă o clipă, vă implor!” A urmat o pauză prelungă.

„Încă o clipă vei avea. Grăbește-te la plecare.” Răspunsul nefiresc, asemănător vocii lui Lucifael, vorbind cu vocile sincronizate ale mai multor femei deodată.

Totuși, această voce de altă lume părea distinct diferită – poate mai blândă și mai rafinată, dar severă și corectă – pe măsură ce se stingea în strigăte inverse, asemănătoare unui ecou.

Lazăr se încordă; respirația i se accelerează. Dacă răspunsul tulburător nu ar fi fost atât de profund și împletit cu voci masculine, rostirea ar fi putut veni de la Lucifael,

ea însăși. Dar cuvintele nu erau ale ei; doar ca ale ei. Lazarus a ridicat capacul și mai sus și a privit în cimitirul luminat de lună.

„Singur, dacă îmi permiteți?”, a implorat vocea rugătoare.

La care vocea angelică a răspuns: „Nu zăbovi prea mult.”

Pâlpâiri de lumină iluminau frunzele și buruienile care foșneau. Într-o rafală de vânt care se stingea, un nou întuneric și o liniște se așternuseră peste cimitir.

Pupilele lui Lazăr s-au umflat. A căutat prin împrejurimi înainte de a se strecura afară din lada de depozitare. S-a uitat spre ceruri, care îl îndemneau la zbor; totuși, a rămas cu picioarele pe pământ de curiozitatea copleșitoare care îl chinuia: acea voce nefirească, dar familiară, care era asemănătoare cu melodia, dar diferită de tonul mamei sale. În același moment, Lazarus și-a amintit și el cuvintele tatălui său, avertizându-l să stea departe de periculosul Tunel Benion; totuși, a recunoscut și că, dacă nu s-ar fi aventurat în acel tunel interzis, nu ar fi aflat despre scrierea angelică sau despre sulurile Naramsin. Și astfel, nu ar fi dobândit acea prețioasă cunoaștere despre sine, despre originile sale sau despre familiarii săi Eljo. Într-adevăr, nu se putea îndepărta cu ușurință de cimitir și de vocea sa nefamiliară a multora, când și mai mult din aceeași cunoaștere neobișnuită s-ar putea afla la doar câțiva pași distanță.

Sub mantia întunericului, și-a croit drum pe coasta dealului, rezervându-și prezența doar pentru cele mai întunecate umbre. Nu a călcat în picioare crenguțe fragile sau pietre desprinse, în timp ce trecea în tăcere prin morminte neîngrijite. A țesut o potecă neregulată și ascunsă spre inima cimitirului și către un dumbrav umbros de stejari seculari, unde a văzut o strălucire eterică, verzuie, care se ivea puternic printre tufișuri. Pe măsură ce se apropia de copaci din spatele unei dealuri puțin adânci, a auzit distinct murmurul neîntrerupt al aceleiași voci bărbătești care odinioară implora cealaltă voce-a-multor-oameni. Ca o fantomă, Lazăr a urcat pe partea din spate a terasamentului, cu urechile ciulite și atent la vocea solemnă care șoptea: „Dacă întregul pământ va trece, eu voi rămâne. Iubirea mea. Din păcate, Îngerul cel bun știe acum când și unde să mă găsească; și nu mă mai pot arăta, în mod obișnuit ca înainte. A devenit înțelept cu privire la aniversările noastre. Chiar și așa, îți dau cuvântul meu, pe deplin și pe vecie, că voi persevera și voi triumfa. Întrucât inima mea este credincioasă, te voi revedea cu atât mai des, dar cu o nouă discreție și, fără știrea obișnuinței, ești darul meu ceresc, dragostea mea și singurul Rai pe care vreau să-l cunosc.”

Lazăr a despărțit buruienile și s-a ghemuit în timp ce se apropia de un monument funerar dărămat. A privit peste pietre și o strălucire verzuie i-a scaldat fața, îngustându-i pupilele până la

găuri de ac în timp ce privea un spectacol aparent neobișnuit. În fața lui, imaginea fantomatică a unui bărbat în genunchi la baza a două morminte marcate, cu spatele la el. Cele două morminte zăceau închise într-o parcelă mai mare, alcătuită din piatră, plină de buruieni crescute în exces. Ieșind din buruieni și în centrul celor două pietre funerare, un stâlp de piatră mult mai înalt, dar mai îngust și mai ornamentat, purta gravurile probabil ale unei blaze de familie, cu numele gravat vertical, proeminent și drept sub el: *~M EDICC I~*. Lazarus se aplecă în umbrele pietrei funerare în timp ce Spectrul se ridică în picioare, se întoarse și scrută împrejurimile. Atunci Lazăr a văzut totul.

Chipul era cel al unui bărbat tânăr și chipeș – poate de vârstă mijlocie – cu părul lung până la umeri și o barbă tunsă scurt, unghiulară, care trasa o linie pătrată a maxilarului; Spectrul era îmbrăcat distins, o pelerină largă drapată peste o ținută nouă, roba de pe umeri strânsă lejer ca o perdea pe partea de sus a cizmelor cu șireturi înalte. Prin percepția divină sporită a lui Lazăr, în timp ce privea în negrul nopții și tot mai adânc dincolo de limitele acesteia, și încă mai adânc, prin abanosul mereu involburat în cețurile tărâmului eteric și mistic al băntuirilor și spiridușilor, al Spiritelor rătăcitoare și al sufletelor rătăcite, fiecare fațetă a chipului Fantomei apărea la fel de strălucitoare și translucidă ca restul formei sale verzui și strălucitoare.

Lazăr a pășit în poiană și a strigat Apariției: „Salutări, domnule.”

Spiritul s-a întors parțial și a încremenit pentru o clipă, cu privirea în jos, ca și cum ar fi contemplat o prezentare neașteptată. Apoi s-a întors și l-a privit pe Lazăr.

Bărbatul translucid și-a atins pieptul, întrebând: „Mie îmi vorbești?”

— Da, răspunse Lazarus cu un zâmbet îmbietor și o plecăciune scurtă.

„Mă poți vedea? Și mă auzi?” , a întrebat Spectrul, neîncrezător.

Lazarus dădu din cap. „Pot.” Merse înainte și se opri.

„N-am mai văzut niciodată așa ceva ca tine. Ce fel de diavol ești?”

Zâmbetul lui Lazarus a șuierat. „Nu sunt un diavol – sunt un om care zboară. Sunt Lazarus Gogu.”

Fantoma și-a mângâiat bărbia și l-a studiat pe Lazăr. „Asta pretinzi și tu.” Apoi a clătinat din cap aparent neîncrezătoare, adăugând: „Totuși, nu simt nimic la tine – absolut nimic .”

Lazăr și-a pierdut complet zâmbetul. A tras adânc aer în piept și l-a certat pe Fantomă. „Și din moment ce pot vedea piatra funerară direct dincolo de tine, clar prin tine, se pare că nu mai ești și tu.”

Chipul bărbatului și-a țuguat buzele și a recunoscut afirmația doar cu o înclinare solemnă a capului.

„Ești un Spirit; un fel de suflet?” a întrebat Lazarus, încercând să deraieze discordia.

Apariția s-a prezentat cu brațele deschise, declarând: „După cum ați înțeles deja, sunt.” La fel de brusc, Fantoma și-a lăsat brațele jos și l-a informat rece: „Și dacă ești aliat cu Iadul, poate că ai putea să-i informezi pe principalii tăi bătrâni și pe slujitorii șefi că acest suflet este deja revendicat și că se află în prezent în compania așteptătoare a Cerului.” escorta.”

Lazăr s-a apărut cu înverșunare. „Nu sunt nici aliat cu Iadul, nici nu încerc să conspir împotriva Domnului Dumnezeu, Atotputernicul.”

Fantoma îl examinează cu o privire îngustă înainte de a întreba: „Atunci poate ești în alianță cu Raiul?” Spiritul dădu din cap în semn de aprobare. „Dacă da, atunci ar trebui să știi deja că ți-am cerut un moment de voie bună, ca să-mi aduc ultimele omagii. Și totuși, iată-te . De ce trebuie să mă vezi în secret, ca să nu crezi că fug?” Apariția își înclină capul în timp ce o expresie bruscă de nedumerire îi căpăta fața. „Și ce fel de slujitor evlavios ești tu – unul cum n-am mai cunoscut până acum – care te prezinți sub forma unui demon și te adresezi unui Spirit rătăcit cu respect și bunătate, dar care nu ești nici diavol, nici înger?”

„Sunt doar Lazarus și nu te văd”, a declarat Eljo. „Iartă-mi intervenția, dacă poți. Doar mă odihneam, pur și simplu acolo” , a oferit Lazarus, arătând în susul dealului și spre ruinele catedralei în timp ce își continua confesiunea, „când am auzit glasul ... glasul multor oameni, vorbind ca unul singur. Apoi am văzut o strălucire printre pietrele funerare și ți-am urmat vocea. Nu am vrut să-ți fac rău prin asta.”

O nouă expresie de îndoială i-a împânzit fața Fantomei . „Te odihneai, cumva? Într-un cimitir ? Printre morți?” Spectrul și-a încrucișat brațele, a dat din cap și a întrebat mai departe. „Și de ce ai venit să te odihnești în acest cimitir anume?” „L-am găsit doar în treacăt. Eram obosit. Călătoresc în Italia.”

Neconvinsă, Apariția a răspuns: „Și sunt chemată să călătoresc în Rai. Nu aș fi atât de alarmată să descopăr că escorta mea neîncredătoare veghează asupra mea – și asupra ta – chiar în acest moment, în cazul în care aș încerca să fug sau să devin captivul Iadului . Ce spui de asta?” Fantoma i s-a întors cu spatele și s-a uitat spre mormânt, toată în timp ce se uita peste umăr, ca și cum ar fi așteptat un răspuns.

Dar Lazăr s-a întors și a dat să plece, adresându-i ultimele cuvinte: „Ar trebui să-ți urez binecuvântare; totuși, având în vedere o astfel de binecuvântare divină acordată asupra ta, prin chemarea ta către Cer, nu-ți pot oferi o binecuvântare mai mare. Mă bucur că te-am cunoscut, dacă numai

„Pe scurt. Iertați-mă și vă doresc o seară bună, domnule.”

Lazăr păși în întuneric și se îndreptă cu pași mari spre dig când Fantoma urlă: „O binecuvântare acordată?”

S-a oprit, s-a întors și l-a întrebat pe Spirit: „Nu ești bucuros să-ți continui drumul?” „Chiar nu!” exclamă Fantoma. Pufni și mormăi. „E un lucru îngrozitor.”

Lazăr s-a retras din buruieni și a ocolit un mormânt. S-a întors, acum

nedumerit, și l-a întrebat pe Spectru: „Cum poate fi Raiul un lucru îngrozitor?”

Fantoma a aruncat o privire spre mormânt înainte de a se apropia de Lazăr, cu o față aparent

măcinată de emoție. S-a oprit în fața lui Lazăr și i-a cercetat ochii. „Pentru că mie mi s-a oferit Raiul, iar draga mea Sophia nu.” Fantoma a clătinat din cap. „De peste două

sute de ani m-am luptat cu voința și priceperea îngerilor ca să rămân – să cutreier lumea ca un suflet pierdut, astfel încât ultimele amintiri ale soției mele să rămână vii – în mine. Nu intenționez să plec cu acest Înger.

Am venit doar să-i aduc încă o dată omagii dragei mele Sophia – este

ziua nașterii ei. Îngerul știe că mă găsește aici în fiecare an și așteaptă întoarcerea mea religioasă. Și în

fiecare an, retrăim aceeași întâlnire: vin, Ea mă prinde, îmi prezintă omagiile în timp ce Îngerul așteaptă și apoi fug încă o dată. Cred că poate este mai mult din milă decât din prostie că nu m-a urmărit niciodată;

deși s-ar putea, într-o zi - sau chiar acum. Aș pleca din nou, imediat.” Bărbatul gol pe dinăuntru și-a întors privirea și s-a holbat

printre copaci, spre ruinele catedralei unde știa că se află Îngerul care-l aștepta.

Lazăr a urmărit privirea Fantomei. Apoi a spus: „Îmi pare rău să aud asta.” Au stat în tăcere și au privit cu privirea ruinele templului.

Fantoma s-a uitat înapoi la el și a oftat. „Eu sunt cel care trebuie să vă cer iertare. Am greșit.”

„Te bănuiam că ești purtător de rea-voință; și n-am unde să te împovărez cu necazurile mele.” Spiritul

a tras adânc aer în piept, a dat din cap și a afișat un zâmbet politicoasă. A întins o mână invitantă spre piatră funerară, spunând: „Permiteți-mi să ne prezint pe mine și pe doamna mea, Sophia – ne odihnim aici.”

Fantoma s-a uitat direct la Lazarus înainte de a face o plecăciune scurtă de prezentare. „Sunt regretatul Lord Gregorie Medici, fost din Florența. Îmi face plăcere să te cunosc, Lazarus Gogu.”

Lazarus zâmbi și îi răspunse la plecăciune. „Maiestatea Voastră, onoarea este cu siguranță a mea.”

„Deci, ce vă duce în Italia, tinere domn?” Fantoma din Medici își flutură pelerina și se aplecă să inspecteze aripile strânse ale lui Lazăr.

Lazăr a răspuns prudent: „Trebuie să găsec un om și să-l însoțesc înapoi în Franța.”

„Dacă îmi permiteți să întreb, în ce scop?”

Lazăr și-a întors privirea. „Nu trebuie să vorbesc despre asta; iartă-mă.”

Medicci și-a încrucișat brațele. Coatele i-au lărgit pelerina care îl acoperea. S-a aplecat în față, a rânjit și a întreat încet: „Există vreun secret atât de grav încât să nu îndrăznească să fie șoptit?” „chiar și celor morți?”

Lazarus îl cercetă, ridică din umeri și clătină din cap. „Poate că nu.” Își dezvăluie misiunea. „O Piatră de Poartă a fost deschisă. Caut un călugăr în Italia care să o poată închide.”

Medicci și-a retras bărbia, aparent perplex, în timp ce întreba: „Gatestone?”

Lazăr a căutat cu greu o explicație potrivită. „E un fel de sigiliu – o poartă către... ei bine, către Iad.”

Medicci a făcut ochii mari. A scanat în grabă cimitirul, poate căutând bunul Înger care aștepta înainte de a se apleca mai aproape de Lazăr și a șopti cu înverșunare: „Ia spune... o poartă?”

Lazăr dădu din cap. Ochii lui mărgineau și ei terenul, ca și cum ar fi căutat cu atenție vreun semn subtil al Mamei sale sau al unui Monstru. Apoi începu să detalieze în șoptă: „Este o ușă către Iad care acum stă întredeschisă. Am jurat cu promisiunea că îl voi găsi pe călugăr și voi îndrepta această nedreptate. Cuvântul meu este o promisiune sacră și voi îndeplini cu credință această ultimă cerere, atâta timp cât voi putea; deoarece însăși credința mea nu-mi poruncește mai puțin decât să văd împlinirea ei - o promisiune sfântă făcută și respectată.”

Medicci a sărit înainte și l-a apucat pe Lazăr de umeri. „Ce fel de poartă? Spune-mi despre ea!”

Lazăr se aplecă, dar strânsoarea înghețată a Fantomelor rămăsese fermă asupra lui. „Pot spiritele să o traverseze?”

Lazăr privi pumnul încheștat al Fantomelor pe cămașa lui. Sub el, un fior rece i se strecura prin braț, ca și cum carnea și sângele i s-ar fi răcit repede până la os. Recunosc: „Spiritele au scăpat de el. Presupun că ar putea trece și ele prin el.”

O aură bruscă de disperare i-a întunecat firea lui Medicci. A aruncat o altă privire precaută peste umăr și și-a strâns strânsoarea. „Trebuie să mă duci la această Gatestone!” „Trebuie să-l găsești pe călugăr, care e în altă parte”, a răspuns Lazarus cu fermitate, holbându-se la îmbrățișarea cam abrazivă a Fantomelor. „Nu sunt în drum spre Piatra Porții despre care vorbesc.” „Atunci, deci trebuie... mai întâi, să-ți găsești călugărul în Italia! După care, mă vei însoți la Piatra Porții, da?”

Lazăr și-a încheștat maxilarul. S-a uitat atent la ruinele care domină dealul lat. „Și ce se întâmplă cu Îngerul care aștepta?”

Fantoma îl scutură. „Poate să mai aștepte o clipă, așa cum face cu credință! Nu e timp aici! Trebuie să fugim imediat!”

Lazarus și-a încruntat sprânceana și s-a smuls din strânsoarea absolut rece a Spectrei.

Medicci și-a predat brusc mâinile. „Iartă-mă, Lazăre; patima mă copleșește.” A făcut un pas înapoi, s-a înclinat și a întrebat cu amabilitate: „Aș putea să te însoțesc în călătoria ta? Nu-mi va lipsi nimic mai mult și te va împovăra cu și mai puțin.”

Lazarus și-a frecat brațul, încălzindu-l. A dat din cap. „Dacă dorești.”

Medicci zâmbi scurt și îl imploră: „Atunci te rog să plecăm – în grabă.”

Lazăr oftă, recunoscând: „Maiestatea Voastră, nu sunt sigur că pot face măcar călătoria până în Italia și înapoi.” A făcut un gest spre ruinele templului. „Totuși, un Înger vă așteaptă – Raiul vostru este aici, chiar în acest moment.”

Medicci clătină din cap. „E cel mai departe de adevăr – dacă spui adevărul, atunci Raiul meu se află doar dincolo de o Piatră de Poartă.” Spectrul întinse o mână deschisă spre cerul nopții. „Acum, să plecăm? Da?”

Împreună, Lazarus și Medicci au abandonat crângul de stejari și s-au înălțat spre ceruri, lăsând în urma lor două morminte străvechi și un înger nebănuitor.

~*~

Pentru restul serii, Lazarus și Medicci au menținut un curs hotărât deasupra sud-estului Franței, zburând peste dealurile line ale Masivului des Maures. Au înaintat constant spre orașele de coastă gemene Saint Raphael și Saint Tropez, pe care Lazarus le amintea din hărțile abației. Deși schimbau puține cuvinte, nu uitau niciodată să arunce priviri precaute peste umeri în căutarea unui înger urmăritor sau a unui Diabol-Porc zburător. Oricât de diferiți ar fi fost ca formă și aspect, comportamentul lor prudent ar fi putut sugera un fir comun între ei - împărtășeau aceleași preocupări primare ca prada vânată.

Era dimineață devreme când Lazarus a ajuns în sfârșit la ocean. Având suficient timp la dispoziție, s-a îndreptat spre sud și a urmat coasta, în căutarea satului Saint Maxime, unde s-ar putea regăsi în funcție de numeroasele hărți din mîntea sa. A cercetat coasta până când nu a mai putut căuta; și știa că nu va găsi satul înainte de răsăritul soarelui.

S-a scufundat și s-a prăbușit pe o fâșie de plajă care înconjura un golf retras din interiorul țării. S-a întins cu fața în jos în nisip și a gâfâit, cu aripile desfăcute ca o pasăre rănită. Medicci a aterizat lângă el. „Ce s-a întâmplat? Ești obosit?”

„Nu pot continua; trebuie să mănânc.” Lazăr a gemut, rămânând nemișcat.

„Ah, ăla !” exclamă Medicci cu o expresie care părea a fi o amintire reușită, în timp ce scutura un deget ridicat și arătător. Își împreună mâinile și se plimbă în jurul lui Lazarus, fără să lase nicio urmă pe nisip. „La două sute de ani, de când eram mort, aproape uitasem de chinurile foamei.” Îngenunche lângă Lazarus. „Într-adevăr, trebuie să mănânci.”

Lazarus se rostogoli în poziție așezată, cu aripile desfăcute leneș. Își scutură nisipul de pe față și ridică privirea pentru a-l vedea pe Medicci inspectând o creastă stâncoasă de la marginea golfului. Bărbatul translucid cercetă vârful crestei, părând să privească dincolo de tufişuri. Lazarus îi urmărea privirea largă și fixă, care părea să sondeze cele mai îndepărtate distanțe și poate să privească direct în eternitate. Fără să clipească, Fantoma murmură: „Așteaptă aici, tinere domn, și-ți voi potoli foamea.” Și înainte ca Lazarus să-și deschidă buzele ca să vorbească, forma eterică a chipului lui Medicci dispăruse.

Medicci l-a lăsat pe Lazăr departe în urmă; și a zburat din golf cu atâta iuțeală, încât chiar și Timpul însuși părea să dispară. Instantaneu, a nimerit pe o creastă ierboasă, unde a despărțit cu grijă buruienile și a fixat privirea unui vânător asupra unui iepure care stătea nemișcat într-o poiană. Iepurele privea intens cerul ca și cum ar fi fost încremenit sub o pasăre de pradă percepută. Brusc, tresări, s-a năpustit spre aparentul loc sigur. tufişurile când Medicci a prins iepurele în laț și i-a rupt gâtul. Într-o străfulgerare verde, Fantoma a cercetat creasta, a adunat un mănunchi de mărar și s-a întors de unde venise a venit.

Lazăr stătea pe nisipul mării și se uita fix la locul unde îl văzuse ultima dată pe Medicci. Totuși, doar valurile oceanului se iveau. S-a întors și a scrutat creasta golful înainte de a striga tare cu mâna împreunată: „Maiestatea Voastră?” Își ciuli urechile și ascultă sunete din desișurile îndepărtate, auzind doar zgomotele poate ale gândacilor care trosneau și ale păsărilor neliniștite care se cuibăreau. „Domnule Medicci?” Un sunet nefiresc și efemer de trosnet i-a atras atenția în spatele lui. Se întoarse, gâfâi, sări înapoi și căzu pe nisip. În fața lui, Medicci stătea cu un braț plin de surcele, un iepure inert și un zâmbet larg.

Medicci s-a apropiat de Lazarus și i s-a adresat direct: „Dacă îmi amintesc încă bine , aceasta ar trebui să fie cât se poate de potrivită pentru un om cu apetitul tău prodigios.” A ridicat iepurele și l-a scuturat lejer, ca și cum ar fi vrut să-i determine greutatea reală, adăugând: „O masă bună, nu-i așa?”

Lazăr și-a adunat firea și s-a ridicat în picioare. „Ai fost acolo – și atunci, nu – și apoi, din nou

„a apărut.” Și-a scuturat nisipul de pe el în timp ce întreba: „Cum ai reușit să te desfaci și să te refaci așa cum ai făcut-o?”

Medicci a coborât iepurele și a chicotit, răspunzând profetic: „Morții nu sunt la fel de „Incapabil, așa cum ar putea bănuși cei vii.” Fantoma a aruncat surcelele și iepurele pe plajă și i-a făcut semn cu amabilitate lui Lazar să se retragă. Lazar s-a supus și a privit cum Apariția părea să se transforme într-o ceață de mișcare nefiresc de rapidă - și într-o clipă a lui Eljo, Fantoma a reușit să învârtă surcelele într-un foc trosnit, a jupuit iepurele, l-a curățat și i-a înmânat lui Lazar un iepure înfipt în frigarui. „Ei bine, haide, atunci”, a insistat el, scuturând creanga curbată de carne scuipată. „Nu te aștepti să ți-o frig și eu, nu-i așa?”

Lazarus înaintă, ținându-l cu privirea pe Medicci în timp ce acesta îi lua frigăruia. Medicci a zâmbit nonșalant și s-a așezat pe plajă. S-a uitat la Lazarus, care a rămas nemișcat, și a făcut un gest spre foc, șoptind cu umor: „Trebuie să-l ții deasupra focului acum, Lazarus. Focul îl pregătește.”

Lazăr s-a surprins holbându-se la Medicci. A mormăit și s-a așezat lângă foc, spunând în apărarea abilităților sale: „Știu cum să-l pregătesc”. A aruncat iepurele peste foc și s-a uitat la Medicci, văzându-l rânjind. Apoi l-a întrebat pe Fantomă: „Cum te miști atât de repede? Cum poți face să se întâmple astfel de lucruri?”

Medicci ridică o sprânceană când o expresie vicleană îl cuprinse. Se uită insistent la Lazarus înainte de a sugera: „Poate că Moartea este încă o altă nuanță a Vieții - atemporalitatea fiind una dintre numeroasele sale caracteristici.” Medicci îi acordă un moment să-și mediteze cuvintele înainte de a îndulci atmosfera cu un zâmbet primitiv.

Lazarus a tras adânc aer în piept și și-a coborât privirea spre iepurele care se frigea. „Dacă poți, spune-mi ce fel de magie are. Cum ai făcut iepurele?” Fantoma s-a aplecat și s-a prefăcut că se uită în jur după priviri curioși, înainte să arate sub pelerină și să-i șoptească lui Lazăr: „Nu am făcut-o eu, de fapt. Magia constă în faptul că ascund iepuri sub pelerină.”

Lazăr a inspectat întreaga Fantomă. „Totuși, pot vedea clar prin pelerina ta; și nu erau iepuri.”

Medicci pufni, râzând și recunoscând: „Glumesc - n-au fost.” Își reveni pe jumătate și îi explică lui Lazarus adevărul. „N-a fost nicio magie în asta.” Ridică din umeri, îi întinse mâinile deschise și remarcă: „Ți-am dat doar un iepure care nu ți-a fost ușor de înțeles.” Clătină din cap. „Cu siguranță nu a fost un act de...”

„vrăjitorie; de fapt, nu am reușit -o.”

Lazăr și-a mijit ochii și l-a muștră: „Dar te-am văzut că nu ții nimic în mână; și apoi ai ținut un iepure. Nu ai cedat cumva vreunui mijloc de viclenie sau vrăjitorie pentru a invoca sau a conjura iepurele din nimic?”

„Nu, tinere domn”, răspunse Medicci, sprijinindu-se pe un braț și odihnindu-și celălalt pe un genunchi proaspăt sprijinit. „Permiteți-mi să vă împărtășesc ce am adunat despre magie și miracole.” Făcu o pauză scurtă și se holbă la nisip, ca și cum ar fi reflectat la amintiri din trecut. A tras adânc aer în piept și a continuat, vocea lui dând un ton mai grav: „În zilele mele pământestești, am fost martor la multe acuzații de magie și vrăjitorie și chiar mai multe pretenții de binecuvântări și miracole. Și, ca fost practicant al artelor alchimiei și fizionomiei muritoare, am avut atât obligația, cât și oportunitatea de a risipi astfel de acuzații și afirmații prin descoperire, observație atentă și adevăr consemnat. Viața mea a fost munca mea - am trăit după ea. Acestea fiind spuse, am rămas fidel credinței și convingerilor mele și am știut întotdeauna că există o explicație rezonabilă pentru un eveniment altfel inexplicabil. În anii mei de medic, am îngrijit mulți pacienți - dintre care unii au suferit afecțiuni minore și au murit pe neașteptate, iar alții, care erau grav bolnavi și totuși au supraviețuit. Și tuturor pacienților mei, le-am acordat aceeași îngrijire meticuloasă și fără discernământ, indiferent de starea lor.” Medicci s-a uitat direct la Lazarus și a zâmbit înainte de a întreba: „Acum, de ce ai putea presupune că supraviețuitorii acelor pacienți care au murit pe neașteptate m-au acuzat de neglijență gravă sau crimă, în timp ce alții care au aflat că pacientul meu trăise pe neașteptate fie m-au acuzat de vrăjitorie, fie „sau a respins complet îngrijirea mea și a susținut că vindecarea se datorează intervenției divine?”

Lazarus ridică din umeri. „Nu eram cu tine când ți-a păsat de acești oameni. Poate că și ceilalți, despre care vorbești, nu erau la fel de mult cu tine. Sau poate că nu știau pe deplin la ce să se aștepte de la tine.” Dădu din cap și își miji ochii. „Totuși, te-am văzut făcând iepurele să apară din nimic și nu cred că s-a întâmplat nici printr-o intervenție obișnuită, nici divină. Știu că nu scoți ușor un iepure din aer; și Dumnezeu Atotputernicul nu intervine doar pentru isprăvi de viclenie. Înțeleg că a mai rămas doar vrăjitoria, pe care ai pretins că nu ai folosit-o. Ca să nu minți, ar putea exista o altă cauză?”

„Într-adevăr, există”, a răspuns Medicci zâmbind. „Și mi-ai răspuns la întrebare - cei pe care i-am menționat nu știau pe deplin la ce să se aștepte.” Medicci a ridicat din umeri. „De fapt, nu suntem niciodată cu adevărat pregătiți să experimentăm extraordinarul; putem...”

„Să ne pregătim doar să ne așteptăm la neașteptat. Și dacă, din întâmplare, s-ar întâmpla, atunci am putea cu ușurință să-l explicăm pentru a-l face să pară mai obișnuit - mai ales prin pretenții de divinitate sau vrăjitorie; magie sau chiar vrăjitorie.” A privit pentru scurt timp fața inexpresivă a lui Lazar . „Cu toate acestea, toate aceste afirmații par să servească acelorași mijloace: să respingă o explicație mai complexă a unor combinații excepționale de evenimente, altfel extraordinar de comune, dar rareori interconectate.”

Lazarus remarcă: „Nu înțeleg, Maiestatea Voastră.” Se legănă înainte și rostogoli iepurele peste foc. „Totuși, fără să par prea simplu sau dezordonat, aș putea să întreb cum ați făcut să arate părul?”

Medicci a declarat: „Ție s-ar putea să fi apărut doar; totuși, în realitate, l-am luat de departe.”

„Ai adus-o? De departe?” Lazarus aruncă o privire plină de îndoială. „Totuși, ai dispărut și te-ai arătat fără întârziere. Nu ai avut suficient timp să aduci nimic.”

„Sau nu am făcut-o?” chicoti Medicci. „Ce sunt momentele pentru morți, tinere domnule?”

Lazăr a întrebat: „Dacă îmi permiteți să vă întreb, Maiestatea Voastră, de ce îmi răspundeți cu întrebări, ca nu cumva să „Să-ți ascunzi răspunsurile?”

„Poate că îi păzesc, deocamdată.” Fantoma ridică din umeri. „Un astfel de moment ni s-ar putea părea extraordinar amândurora și cu siguranță suficient de neobișnuit pentru a necesita un schimb prudent de replici – ce-ar fi, cu un mort și un om care zboară se întreabă unul de celălalt?” Trase o „În multe privințe, misterios, traversarea noastră a creat o combinație destul de neobișnuită și neașteptată de tovarăși de călătorie. Ce zici tu, tinere

domnule?”

S-a scurs o clipă în timp ce valurile oceanului i-au marcat trecerea, lovind țărmul. Apoi Lazăr a întrebat: „Maiestatea Voastră, spuneți că ați murit acum două secole, nu-i așa?”

„Peste asta. Și poți să-mi spui pur și simplu «Gregory» sau «Medici», tinere domn, din moment ce nu sunt „mai Domn decât iepurele pe care îl ții în mână.”

„Și nu trebuie să mi te adresezi cu titlu, întrucât nu mai sunt scutier. Sunt doar Lazarus.”

„Ați fost scutier?”

Lazăr a ignorat întrebarea și l-a interogat pe Medicci. „Dacă ești cu adevărat un Spirit, așa cum spui, atunci de ce n-am văzut mai multe ca tine?”

„O, sunt mulți. Totuși, nu mă amestec cu ei, ca nu cumva Îngerii să-i caute și să mă descopere și pe mine ascuns. Întotdeauna m-am mișcat, în felul meu, în secret.”

O nouă suspiciune a apărut și în Medicci, care l-a interogat pe Lazarus. „Mi se pare destul de...”

„Ciudat că ești încă în carne și oase și mă poți vedea, și totuși pretinzi că nu ai văzut niciodată un alt Spirit ca mine. De ce s-ar putea întâmpla asta?”

Lazarus a recunoscut: „Am văzut Spirite, dar s-au arătat mai strălucitor decât tine. Erau Spirite Diabolice care au ieșit din Piatra Porții deschisă și s-au adunat deasupra catedralei.” Lazarus s-a uitat direct la Medicci și a cercetat mai departe. „Ai putea fi o altă formă necunoscută a lor, care prezintă o înfățișare mai modestă și mai masculină?”

Spectrul se ridică în picioare cu fața trasă, chiar și în timp ce Eljo, inexpresiv, stătea în picioare. S-au înfruntat deasupra luminii focului. Într-o confruntare vizuală, și-au căutat în ochi alte semne de adevăr sau înșelăciune. În acel moment, doar oceanul gemea, vântul gemea, iar jarul strălucitor se împrăștia ca niște licurici. Și dacă nenumăratele lor gânduri ar fi putut izbucni și bubui, mințile lor ar fi putut născoci o furtună care să rivalizeze cu cea mai mare furtună - o furtună de o asemenea intensitate încât să înece orice imagine și sunet pământesc din jurul lor. Chiar și așa, Lazăr nu-l putea sonda cu ușurință pe Medicci, deoarece Fantoma era aproape fără formă. Și Medicci nu-l putea simți cu ușurință pe Lazăr, deoarece Eljo era complet nefiresc. Amândoi erau conștienți de spațiul aparent de confuzie care zăbovea între ei. În felul lor, fără îndoială, i-au deslușit existența ca...

incontestabil real. Era ca un nor practic imperceptibil de haos ondulat, unde puteau foarte bine să se afle doar cele mai înalte stări intelectuale de curiozitate insașiabilă și suspiciune infinită. În sensul cel mai profund, fiecare părea să rămână invizibil pentru celălalt.

În cele din urmă, Medicci vorbi. „Nu sunt un Spirit al Diavolului. Diabolilor nu li se oferă Raiul, așa cum mi s-a oferit mie.” Își încrucișă brațele și își miji ochii. „Cu toate acestea, și eu mă întreb de tine. Tu...” „Pretinzi că nu ești un diavol, ci doar un om zburător; și totuși, se întâmplă să știi exact unde se află o poartă către Iad.” Medicci își mângâie barba înainte de a scutura un deget și de a-și împărtăși propriul măr al discordiei. „Timp de două sute de ani am căutat peste tot pe pământ, sus și jos, o astfel de poartă. Făcând asta și în tot acest timp, nu am ezitat niciodată să simt apropierea bruscă a unui om sau a unui înger. Totuși, mă simt puțin neliniștit că ai putut să te apropii de mine atât de aproape și fără ca eu să știu, în timp ce stăteam inconștient la mormântul meu.” Își ridică o sprânceană. „Oare fii o formă necunoscută de diavol, cu o înfățișare ciudată și maniere prefăcute, într-o încercare vicleană de a mă escorta în Iad?”

„Ți-am spus că nu sunt diavol. Caut un călugăr care să închidă Piatra Porții”, a declarat Lazăr. „Tu ești cel care caută Iadul.”

„Nu caut Iadul; o caut pe Sophia mea.”

„Atunci e în Iad?”

„Nu pot spune”, replică Medicci. „Totuși, povestește-mi despre călugărul tău și cum ar putea un simplu călugăr muritor să aibă o cunoaștere atât de nemărginită a Iadului încât să-l cunoască îndeaproape.”

cu mecanismele cu siguranță complicate ale porții sale.”

„Nu pot spune”, a recunoscut Lazarus. „Nu-i cunosc căile sau mijloacele – doar numele și locul.”

„Atunci de ce trebuie să-l găsești pe acest călugăr, dacă știi atât de puține despre el? Cum poți fi sigur că poate măcar să conducă această Piatră a ta?”

„Piatra Porții nu este a mea”, a muștrătat Lazăr. „Mi s-a cerut doar să-l aduc pe călugăr. Mi-am dat cuvântul că o voi face. Am jurat oamenilor lui Dumnezeu; și acum le îndeplinesc porunca.”

„Niciun fel nu ar minți și nici nu ar dori să mă atingă răul în această căutare. Prin urmare, am încredere în călugăr și în abilitățile lui. Știu destule; nu trebuie să știu mai multe.”

Medicci și-a întors privirea. Și-a țuguia buzele și a dat din cap gânditor.

„Acceptabil, poate; faci doar o faptă bună, oricât de extraordinară ar părea.” A tras adânc aer în piept. „Totuși, nu mint și nu-ți doresc nici rea-voință. Nu ți-am adus un iepure? Nu ți-am oferit companie bună? Nu ți-am arătat tot respectul pe care l-ai putea cere?”

Întrebările lui Medicci l-au determinat pe Lazăr să-și amintească de întâlnirea sa de la Gura Munților cu mama sa și de ofranda ei abundentă de pietre prețioase. El i-a răspuns lui Medicci cu cuvinte canonice de înțelepciune: „Intențiile rele se ascund adesea sub faptele bune. Prin aceasta, nu pot cunoaște cu adevărat intenția ta; totuși, a mea îmi este clară. Trebuie să găsesc un om al lui Dumnezeu care să lege un rău acum nelegat.”

Medicci pufni și își ridică mâinile inerte în aer, exclamând: „Totuși, s-ar putea să-mi spui doar mie asta! Din câte pot înțelege, s-ar putea să mă atragi într-o cursă - chiar în gura Iadului!” Și-a încrucișat brațele. „Răspunde-mi la asta, Lazăr; dacă pretinzi că sunt unul dintre aceste presupuse Spirite malefice de la Piatra Porții, atunci de ce aș vrea să te însoțesc în căutarea ta? Dacă aș veni cu adevărat dintr-o astfel de poartă, atunci nu aș ști deja unde se află? De ce m-aș aventura în Italia cu tine, când nu aș avea nevoie?”

Lazarus i-a replicat cu sugestii similare: „Și s-ar putea să-mi spui asta doar mie. Nu ți-am cerut să mă însoțești în Italia. Din câte am înțeles, s-ar putea să nu existe nicio Lady Sophia. S-ar putea să vrei în secret să mă însoțești, ca să-l găsești pe călugăr și apoi să-l ucizi înainte să închidă Piatra Porții, nu-i așa?”

Medicci și-a pus mâinile în șolduri și a spus rece: „Nu sunt aliat cu Răul, Lazăr. Și cu siguranță nu am fost la cimitir din cauza ta. Mai mult, un

„Un înger a vrut să mă însoțească în Rai chiar în clipa în care te-ai furișat asupra mea.”

Lazarus dădu din cap și privi peste ocean. „Și eram în drum spre Italia, Medicii, înainte ca vocea Îngerului tău să mă atragă spre tine.”

„Nu e a mea”, replică Medicii. Oftă și își lăsă brațele în jos. „Foarte bine; poate că amândoi spunem adevărul și totuși bănuim că unul are intenții rele din partea celuilalt.”

„Totuși, știi, cu convingere absolută, că nu am nicio intenție răutăcioasă; și chiar dacă aș bănuși că intențiile tale nu sunt deloc sincere, tot mă simt obligat să te însoțesc – și să te ajut să-l găsești pe călugăr, dacă este nevoie – dacă vreau să o găsec pe Sophia, în cele din urmă.” Apariția a făcut o plecăciune rapidă. „Nu pot decât să am încredere că intențiile tale sunt la fel de adevărate ca ale mele.”

Lazăr a luat în considerare cuvintele bune și gestul amabil al lui Medicii. I-a răspuns la plecăciune. „Și găsec credință în compania ta și în faptele tale din trecut. La urma urmei, te-am găsit în prezența unui înger; și tu mi-ai găsit și iepurele.” A zâmbit și a adăugat: „Ar trebui să fiu recunoscător.”

Tensiunile s-au relaxat și au stat lângă foc, simțindu-se mai mulțumiți decât cu o clipă înainte. O vreme, au privit pe rând carnea care sfârâia și valurile eșuate pe plajă, care se subțiau în nimic mai mult decât niște linii suprapuse de spumă.

Lazarus se oferă: „Dacă poți, te rog să-mi ierți neîncrederea, Medicii. Doar că n-am văzut niciodată în viața mea spiritul vreunui om.”

„Te rog să-mi ierți și suspiciunile, Lazăr”, a spus Medicii la rândul său. „În toată viața și „Deși moartea nu a adus niciodată vreun om care să zboare. Mai mult, în mai bine de două sute de ani, nu am putut niciodată să conversez cu cei vii – până acum.” „Sunt multe suflete, ca tine, care rătăcesc?”, a întrebat Lazăr.

„Ei bine, pot spune că există tot atâtea suflete câte persoane au fost născute vreodată bărbați, femei și copii. Am văzut chiar legiuni dintre ele rătăcind amețite prin câmpuri de luptă proaspete. Uneori, pot fi multe - dar doar pentru scurt timp, înainte ca îngerii să pară să le ia deoparte. Totuși, rareori văd atât de multe deodată. Mai des, aș putea vedea unul sau doi spirite în trecere. Totuși, trebuie să fug în grabă, ca nu cumva îngerii să mă descopere printre ei.”

„Unde duc ei Spiritele?”

Medicii ridică din umeri. — Rai sau Iad, bănuiesc; undeva altundeva decât aici. Din câte am înțeles, Spiritelor le este interzis să cutreiere pământul.

„Totuși, o faci.”

„Da.” or „Da.”

„Atunci de ce permit asta?”

Spectrul clătină din cap și rânji timid. „Îți permit.” Își mângâie pieptul și șopti: „Dacă nu mă vor prinde niciodată în capcană, atunci voi continua să rătăcesc liber.” Chicoti și își băgă mâinile în buzunarele veșmântului. „O, ei știu că sunt aici – undeva. Și simt cu tărie că nu sunt singurul suflet rătăcit care umblă pe pământ.”

Lazăr l-a întrebat: „Dar ce se întâmplă cu îngerul din cimitir, de care ai fugit?”
Nu ți-a permis să rămâi?

„Azrael?” râse Medicci. „O bună urmăritoare, e. Azrael m-a ajuns din urmă de mai multe ori de atunci, în afară de vizitele mele regulate la Sophia. Și, ca întotdeauna, îi spun că sunt gata să merg în Rai, îi distrag atenția și apoi o evit. Nu se străduiește prea mult să mă prindă. La urma urmei, cel mai probabil, în secret, mă compătimește pentru situația mea dificilă. Nu-i spune niciodată lui Azazel unde sunt, deoarece el nu s-a arătat niciodată după întâlnirile mele cu ea. Fie mă compătimește, fie nu-l place, fie o combinație a acestor două.”

„Azazel?” a întrebat Lazarus.
Medicci dădu din cap. — Celălalt .

Lazăr dădu din cap, privindu-l fix. „Într-adevăr; ce suflet bun ar fugi altfel din Rai?” Roti iepurele și întreabă: „Și dacă Azrael ți-ar promite în schimb că te va duce în Iad? Ai merge cu ea așa cum mergi acum cu mine? S-o iei pe Sophia?”

„Nu, Lazăr; Azrael însoțește doar suflete bune în Rai. Celălalt Înger, care se numește Azazel, târăște suflete neștiutoare și rătăcitoare în Iad. Și am avut nenorocul să-l întâlnesc o singură dată în acești mulți ani. Abia am scăpat de bruta flămândă.”

„De ce nu l-ai însoțit în schimb în Iad — ca să o iei pe Sophia?”

„Îl însoțești pe Azazel?” Medicci râse neîncrezător. „Nimeni nu- l însoțește de bunăvoie . El prinde suflete și le violează gol, la fel ca iepurele pe care îl cunoști acum.” ține-le — le înghite complet de unde nu pot scăpa. Azrael m-a avertizat de atunci despre Azazel, spunând că este fiul bastard al Îngerului, Cronos, care a îmbrățișat cu dragoste „...toate sufletele mâncându-le și făcându-le parte din el. Azrael a spus clar, cu mult timp în urmă, că dacă nu o însoțesc în Rai, Azazel mă va găsi și mă va devora în cele din urmă și mă va duce în Iad, cât timp voi fi închis în el.” Fantoma s-a crispat. Expresia i s-a întărit și s-a aplecat spre Lazăr. „Din moment ce cutreier pământul, Azazel

„...are tot dreptul să mă revendice. Dacă mă capturează, atunci nu voi fi intrat în Iad prin propriile mele mijloace. Și sunt sigur că aş rămâne închis pentru totdeauna. De aceea am căutat în secret o intrare mai potrivită în Iad - una în care să pot intra și să evaderez, în propriile mele condiții.”

„Să o furi pe Sofia din Iad?”, a întrebat Lazăr.

Medicci dădu din cap. „Și așa voi face.”

„Se poate face așa ceva? Nu cred”, a răspuns Lazăr. „Și cum poți fi sigur că ea nu este în Rai sau că este cu adevărat în Iad? Poate că face ca tine și doar cutreieră pământul.”

„Dacă ar fi umblat pe pământ, aş fi găsit-o în ultimii două sute de ani în care am căutat o poartă către Iad”, a afirmat Medicci, arătând cu degetul peste orizontul oceanului. „Și Azrael aproape că a mărturisit că nu este în Rai. Așa că bănuiesc că trebuie să fie în Iad.”

„Ce ți-a spus Îngerul?”

Medicci a oftat și a aruncat o privire spre plajă înainte de a recunoaște: „Ei bine, nu a fost ceea ce Azrael a spus.”

„Asta m-a convins de contrariu. Asta nu a spus.”

Lazăr și-a ciulit urechile. „Atunci, ce nu ți-a spus?”

Fantoma și-a mijit ochii și a scuturat un deget acuzator spre Lazăr, șoptind articulat:

„De fiecare dată când îl întreb pe Azrael dacă Sophia a mea este în Rai, el îmi spune că toate lucrurile vor fi dezvăluite când voi fi în Rai. Și de fiecare dată când îl întreb dacă este în Iad, el spune doar același lucru.”

„Deci acum crezi că este în Iad?” Lazăr clătină din cap, acum complet nedumerit. „Dacă Îngerul ți-a răspuns la fel în ceea ce privește locul unde se află, atunci de ce crezi că este doar în Iad, nu și în Rai?”

Lazarus l-a privit pe Medicci cum stătea în picioare, i se întorcea spatele și privea peste ocean. O briză constantă bătea dinspre mare, dar conturul pelerinei Fantomelor atârna nemișcat. În cele din urmă, Fantoma și-a întors parțial capul și s-a uitat la nisip, părând absorbită de contemplare. În cele din urmă, Fantoma a tras aer în piept și a dat din cap înainte de a se întoarce complet cu fața spre Lazarus. „Nu o bănuiesc pe Sophia mea că este în Iad doar după ce mi-a spus sau nu Azrael, Lazarus. Mai sunt multe de spus înainte să fii de acord cu mine că este aproape sigur în Iad.” Apariția a înconjurat focul, a îngenuncheat lângă Lazarus și a împins un mărăciniș mai adânc în flăcări.

Lazăr s-a uitat în ochii Fantomei. Globurile verzui păreau îndepărtate - ca și cum ar fi fost prinse în lumina focului; privind în perpetuitate.

Medicci și-a povestit trecutul. „De meserie, nu eram doar medic, ci și alchimist . Ca atare, eram absorbit de descoperirea unor preparate exotice și a unor rețete ametoare care puteau fi administrate pentru a împiedica sau chiar a preveni cele mai comune efecte fiziologice ale îmbătrânirii. Pe măsură ce cercetările mele se dezvoltau, instrumentele și metodele mele deveneau din ce în ce mai neconvenționale și, cu siguranță, controversate cu canoanele observate ale...” Creștinătate. Având în vedere aceasta, nu am avut altă cale decât să-mi continui studiile în secret, de teamă de acuzații de erezie sau vrăjitorie. La urma urmei, eram în căutarea unei preparări unice și precise de uleiuri, extracte, metale și săruri de sânge, care ar putea promite nemurirea. Într-adevăr, am căutat să formulez chiar Elixirul Anticilor.”

„Există așa ceva?”, a întrebat Lazăr.

Medicci ridică din umeri. „Nu contează – acum. Totuși, în viață, am crezut asta.” Oftă și îi oferi lui Lazarus un zâmbet solemn. „În afară de mine, o singură persoană a rămas la curent cu misiunea mea. Ea nu a fost alta decât confidenta și tovarășa mea de încredere, Sophia.”

Lazarus dădu din cap și își coborî politicos privirea spre iepurele care se frigea.

Fantoma a băgat mâna în miezul focului, a scos un cărbune incandescent și l-a examinat cu atenție în timp ce continua: „Am fost atât de aproape. Chiar credeam că sunt pe punctul de a formula elixirul.” A aruncat cărbunele înapoi în flăcări și a continuat: „Cu toate acestea, această credință m-a determinat să explorez multe ținuturi ciudate și exotice, în căutarea ingredientului care ar energiza amestecul.” Spectrul și-a întors privirea și a studiat undele înainte de a se întoarce spre Lazarus, cu o dispoziție evident întunecată.

„I-am promis Sophiei că aceasta va fi ultima mea aventură în străinătate. Nava comercială pe care am rezervat o călătorie a întâmpinat o furtună puternică la scurt timp după plecare. Vântul puternic ne-a lovit aproape de a ne scufunda și ne-a împins mult dincolo de primul nostru port de escală. În loc să se întoarcă și să reentre în furtună, Căpitanul a continuat să pornească, iar noi am terminat restul călătoriei fără incidente. Din păcate, convingerea că ne-am scufundat în furtună a prins rădăcini și a fost apoi confirmată când bucăți din nava noastră, smulse de pe noi în furtună, au ajuns la țărm lângă portul pe care îl ignorasem. Iar vestea falsă, că toate viețile s-au pierdut, s-a întors la Sophia mea, ca adevăr.” Deși Medicci a zâmbit și a clătinat din cap, Lazarus a putut vedea durerea de pe fața lui. „Era o fată pasională - chiar prostituată. Și- a luat viața.”

Amândoi și-au îndreptat atenția către iepure și către flăcările care îl învăluiau.

„Așadar, iată-l”, a remarcat Medicci ridicând din umeri. „Cred că iubitul meu este în Iad; știi despre poarta Iadului; și sper să regăsesc singurul Rai pe care îmi place să- l cunosc.”

Un moment de tăcere s-a așternut între ei. Flăcările se înclinau în briza mării, iar Lazarus privea spre orizontul întunecat al oceanului.

„Îți pregătești iepurele ca ofrandă arsă?”, a întrebat Medicci, arătând din cap spre acum. iepure înnegrit.

„Ah!” Lazăr și-a revenit și a salvat iepurele, ținându-l sus de un băț aprins. Briza a stins flacăra și a răcorit iepurele. S-a întors către Medicci. „Dacă îmi permiteți să întreb, cum ai murit?”

Fantoma chicoti și arată spre foc, mâna sa sigură străpungând flăcările.

„Din aceasta; însăși unealta meseriei mele: infamul nostru Dar al lui Prometeu - FOCUL. Am murit în somn.”

„Ai murit ars de viu?”

„Nu. Era fumul din recipientele mele cu agenți și extracte, aprins de o lampă cu ulei rătăcită – fum fatal chiar de la ingredientele pe care le-am folosit în căutarea mea pentru elixirul mereu evaziv al Vieții.” Medicci chicoti. „Așa că iată-mă, două sute de ani mai târziu.” Făcând o pauză, a adăugat: „Poate că am descoperit elixirul din întâmplare. Doar că nu știam că trebuia să mă omoare pentru a-mi acorda nemurirea.”

Lazarus își miji ochii, gânditor, când râse sec. Se opri brusc . — Te rog să mă iarți, Medicci.

— Nu-ți face griji, Lazăr, îl liniști Medicci, ridicându-se în picioare, mănâncă pe săturate și potolește -ți chinurile. Fantoma se îndepărtă de foc și-l strigă pe Lazăr: Ar trebui să aflu unde ne aflăm după numele celui mai apropiat sat. Nu voi ajunge decât într-o clipă.

Lazăr a privit Fantoma apropiindu-se de coastă. Cu pas hotărât, Spectrul a inspectat dispunerea stelelor. Apoi, chipul lui Medicci a sărit în aer și a dispărut.

Un Lazăr înfometat și-a devorat masa în timp ce Timpul se învârtea sub cerul corbului. În cele din urmă, jarul plutitor era ca niște licurici care roiau din jarul unui foc care se stingea; iar Lazăr pășea pe plajă, lăsând o cărare circulară din ce în ce mai strănsă de urme de pași în nisip, în timp ce scana cerul în căutarea semnelor unei fantome. Totuși, ochii lui au căzut curând spre mare, spre orizontul estic, și s-au fixat pe o linie roșie subțire care marca primul

zorii zorilor. Se învârtea în cerc și se plimba în direcția opusă în jurul focului, cu mâinile întinse

se foia și avea ochii ațintiți spre est.

O voce s-a auzit de peste umărul lui, întrebând: „Ce simți?”

Lazarus se învârti nebunește și căzu înapoi pe nisip. Privi imaginea slabă a unei Fantome care se apropia. Se încruntă și se opri în picioare când Medicci se apropie zâmbind. „Iartă-mă, Lazăr. Ar trebui să fiu mai direct în abordarea mea.” Lazarus și-a tras respirația și a mormăit: „Da, dacă vrei.” A înaintat rapid spre Spectru, aruncând o privire scurtă asupra orizontului strălucitor înainte de a arunca nisip peste jarurile fumegânde și a declarat: „Medici, trebuie să plecăm în grabă.”

Medicci se opri în fața lui Lazarus și arătă în josul coastei. „Am găsit satul Saint Maxime. E la mică distanță de aici. Se pare că ai multe abilități – și acum, cu un simț al orientării acut.” Fantoma își încrucișă brațele, adăugând: „Ești cu adevărat remarcabil. Ești sigur că nu ai călătorit niciodată ...”

„Medicci!” interveni Lazarus, arătând cu degetul spre strălucirea slabă de deasupra oceanului. „Mă va ucide, Medicci; trebuie să caut adăpost imediat!”

„Adăpost? De ocean?”

„De la soare”, a răspuns Lazăr, detaliind, „sunt grav bolnav de soare.”

— Ah, spuse Medicci, dând din cap. Abilitățile extraordinare vin și ele cu slăbiciuni extraordinare, așa cum era de așteptat. Se întoarse și arătă spre interiorul insulei, dinspre golful de pe plajă. Există o pădure – multă umbră acolo. Oare e de ajuns?

„Caut un loc mai întunecat; poate, o peșteră sau ceva de genul acesta.”

Medicci își frecă bărbia, gânditor. „N-am văzut nicio peșteră.” Aruncă o privire spre cerul dinspre răsărit.

„Și nu vei ajunge în sat înainte de prima zori.” Clătină din cap și ridică din umeri. „Pentru mine, ar fi ușor.

M-aș putea ascunde sub ocean, sub pământ sau chiar...”

„Într-un copac. Totuși, trăiești și trebuie să respiri.”

— Trebuie să-ți urez o seară bună, spuse Lazarus, înclinându-și aripile și înclinându-se încetul cu încetul.

„Ah! Știu un loc potrivit”, a strigat Medicci. A arătat cu degetul coasta sudică. „Există o epavă pe stânci, iar coca ei este încă sigilată ermetic. Ce crezi?”

„Spuni adevărul?”

— Pe cuvântul meu solemn de onoare – ca domn distins, insistă Medicci. Am nevoie de tine nevătămat dacă vreau să o găsesc pe Sophia. Nava este sigilată și ar trebui să-ți fie de folos.

„Îmi arăți?”

„Într-adevăr... imediat!”

Lazarus scrută orizontul. „Trebuie să zbor jos și repede, împotriva uscatului și a mării.” Se întoarse către Medicci și a făcut un semn cu mâna spre ceruri. „Ar trebui să te urmez.”

Cei doi s-au furișat spre ceruri, abandonând un foc pe moarte și un cap de iepure înnegrit. Rămășițele aruncate ar fi putut părea că se holbează, privind înspăimântător în direcția ascendentă a plecării perechilor ciudate, poate ca și cum ar fi pus în scenă o ultimă, profundă și... o reprezentație de durată în fața unui public complet absent — și, în momentele finale, să zăbovească nemișcat pentru totdeauna, privind în sus, cu orificiul său negru și bestial și complet abandonat, larg și gol.

[Sfârșitul capitolului 19]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicație pentru

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~